TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2013. gada 28. novembrī*

Apelācija — Piekļuve iestāžu dokumentiem — Regula (EK) Nr. 1049/2001 — Piekļuves tiesību izņēmumi — 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmais un trešais ievilkums — Valsts drošība — Starptautiskās attiecības

Lieta C-576/12 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2012. gada 3. decembrī iesniedza

Ivan Jurašinović , ar dzīvesvietu Anžē [*Angers*] (Francija), ko pārstāv *N. Amara-Lebret*, *avocate*,

apelācijas sūdzības iesniedzējs,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv *K. Pellinghelli* un *B. Driessen*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits, M. Bergere [*M. Berger*] un S. Rodins [*S. Rodin*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā *I. Jurašinović* lūdz atcelt Vispārējās tiesas 2012. gada 3. oktobra spriedumu lietā T-465/09 *Jurašinović*/Padome (turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru tā noraidīja viņa prasību atcelt Eiropas Savienības Padomes 2009. gada 21. septembra lēmumu (turpmāk tekstā –

* Tiesvedības valoda – franču.

"apstrīdētais lēmums") sniegt daļēju piekļuvi noteiktiem Eiropas Savienības novērotāju, kas atradās Horvātijā, Kninas zonā, laikposmā no 1995. gada 1. līdz 31. augustam, sagatavotajiem ziņojumiem (turpmāk tekstā – "ziņojumi").

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 2. panta 5. punktā ir paredzēts:

"Uz slepeniem dokumentiem, kā noteikts 9. panta 1. punktā, attiecas īpašs režīms saskaņā ar minēto pantu."

3 Šīs regulas 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir izteikts šādā redakcijā:

"Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

a) sabiedrības interesēm saistībā ar:

— valsts drošību,

[..]

— starptautiskajām attiecībām,

[..]."

4 Minētās regulas 9. panta ar nosaukumu "Pieteikumu izskatīšana saistībā ar piekļuvi slepeniem dokumentiem" 1. punktā ir noteikts:

"Slepeni dokumenti ir dokumenti, kas izdoti iestādēs vai to dibinātās aģentūrās, dalībvalstīs, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās, un kam piešķirts grifs "SEVIŠĶI SLEPENS", "SLEPENS" vai "KONFIDENCIĀLS" saskaņā ar attiecīgās iestādes noteikumiem ar mērķi aizsargāt Eiropas Savienības vai dalībvalstu būtiskas intereses jomās, kuras norādītas 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā, proti, valsts drošību, aizsardzību un militārajiem jautājumiem."

Tiesvedības priekšvēsture

5 *I. Jurašinović* – kā Savienības pilsonis ar Francijas valstspiederību – ar 2009. gada 4. maija vēstuli, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, lūdza Padomi sniegt piekļuvi 205 ziņojumiem un dokumentiem ar norādi "ECMM RC Knin Log reports", kuri tikuši sagatavoti Eiropas Kopienas novērošanas misijas, kas darbojās konfliktu bijušajā Dienvidslāvijā laikā (turpmāk tekstā – "EKNM"), Horvātijā ietvaros.

6 Ar apstrīdēto lēmumu Padome piešķīra tikai daļēju piekļuvi astoņiem ziņojumiem.

7 Savu atteikumu izpaust dokumentus ar norādi "ECMM RC Knin Log reports" Padome ir pamatojusi ar apstākli, ka tās rīcībā neesot neviena dokumenta ar šādu norādi.

8 Attiecībā uz pārējiem ziņojumiem, ko bija lūgts paziņot, Padome kā uz izpaušanas atteikuma iemesliem ir atsaukusies uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā un trešajā ievilkumā paredzētajiem izņēmumiem.

9 Konkrēti, Padome vispirms ir uzskatījusi, ka visu ziņojumu publicēšana kaitētu Savienības interesēm, apdraudot Savienības starptautiskās attiecības un tās dalībvalstu starptautiskās attiecības ar attiecīgo Eiropas reģionu, kā arī valsts drošību, tostarp novērotāju, liecinieku un citu informācijas avotu, kuru identitāte un sniegtie viedokļi tiktu atklāti ziņojumu izpaušanas gadījumā, drošību un neaizskaramību.

10 Turpinājumā Padome ir norādījusi, ka ziņojumi "joprojām saglabā augsto jutīguma līmeni, lai gan ir pagājuši četrpadsmit gadi kopš tajos izklāstīto faktu rašanās laika".

11 Visbeidzot, atbildot uz *I. Jurašinović* argumentu par to, ka lūgtie dokumenti jau esot tikuši izpausti, Padome ir atzinusi, ka tā konkrētus ziņojumus bija paziņojusi Apvienoto Nāciju Organizācijas izveidotajam Starptautiskajam bijušās Dienvidslāvijas kara noziegumu tribunālam (turpmāk tekstā – "SDKNT") saistībā ar lietu pret *A. Gotovina* u.c., ko izskatīja minētais tribunāls. Tomēr šī paziņošana esot veikta saskaņā ar starptautiskās sadarbības ar starptautisko tribunālu principu, nevis pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

12 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas [tolaik – Pirmās instances tiesas] kancelejā iesniegts 2009. gada 19. novembrī, *I. Jurašinović* cēla prasību atcelt apstrīdēto lēmumu. Visus trīs šīs prasības pamatus Vispārējā tiesa ir noraidījusi.

13 Pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā Vispārējā tiesa noraidīja pirmo *I. Jurašinović* prasības pamatu, saskaņā ar kuru ziņojumu neitralitāte, kas izrietot no fakta, ka EKNM nebija konflikta Dienvidslāvijā puse, esot bijis pamats atļaut piekļuvi lūgtajiem dokumentiem. It īpaši Vispārējā tiesa secināja, ka šis apstāklis, ja pieņemtu, ka tas ir pierādīts, nekādi neietekmē jautājumu par to, vai ziņojumu izpaušana varētu vai nevarētu kaitēt sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām, jo ziņojumos ir ietverti viedokļi un vērtējumi par politisko, militāro un drošības situāciju Kninas zonā 1995. gada augustā. Tātad, ja šo ziņojumu saturs tiktu izpausts, tas varētu, pirmkārt, kaitēt Savienības politikai, kuras mērķis ir sekmēt mieru, stabilitāti un ilgstošu reģionālo samierināšanu šajā Eiropas reģionā, un, otrkārt, radīt situāciju, kurā tiktu vājināta Rietumbalkānu valstu uzticība integrācijas procesam attiecībā uz Savienību.

14 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 50. un 51. punktā Vispārējā tiesa noraidīja otro *I. Jurašinović* prasības pamatu, saskaņā ar kuru ziņojumi esot bijuši jāizpauž, ņemot vērā, ka tie iepriekš neesot tikuši atzīti par "slepeniem" Regulas Nr. 1049/2001 9. panta izpratnē. Šajā ziņā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka ne no šīs tiesību normas, ne no minētās regulas 4. panta neizriet, ka šādas dokumenta kvalificēšanas neesamība liedz attiecīgai iestādei atteikt piekļuvi šim dokumentam, pamatojoties uz kaitējuma iespēju sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām gadījumā, ja dokumentā ir ietverta jutīga informācija.

15 Treškārt, pārsūdzētā sprieduma 55.–63. punktā Vispārējā tiesa noraidīja trešo *I. Jurašinović* prasības pamatu, saskaņā ar kuru Padome iepriekš bija izpaudusi ziņojumus SDKNT saistībā ar procesu pret *A. Gotovina* u.c., pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, nevis saskaņā ar starptautiskas sadarbības principu, kas nepastāvot. Šajā ziņā Vispārējā tiesa ir norādījusi, ka visi EKNM arhīvi 90. gados tika nodoti SDKNT, lai ļautu SDKNT prokuroram veikt vajāšanu pret personām, kas uzskatāmas par atbildīgām par smagiem starptautisko humāno tiesību pārkāpumiem, kuri tikuši izdarīti bijušās Dienvidslāvijas teritorijā kopš 1991. gada. Šī paša iemesla dēļ Padome saistībā ar minēto lietu saskaņā ar SDKNT Procesuālā un pierādījumu reglamenta 70.B pantu bija nosūtījusi prokuroram 48 ziņojumus no tiem, kas bija minēti *I. Jurašinović* pieteikumā par piekļuvi. Katrā ziņā Vispārējā tiesa ir konstatējusi, ka *I. Jurašinović* prasība atcelt tiesību aktu neattiecas uz lēmuma, ar kuru Padome ir atļāvusi paziņot šos 48 ziņojumus, tiesiskumu. Turklāt neviens lietas materiālu elements nedodot pamatu pieņemt, ka Padome ir paziņojusi *A. Gotovina* šos 48 ziņojumus saskaņā ar pieteikumu par piekļuvi dokumentiem, kas būtu iesniegts, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.

Lietas dalībnieku prasījumi

16 *I. Jurašinović* prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu un nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā vai, ja Tiesa nepieņem šādu lēmumu, atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest Padomei sniegt piekļuvi visiem lūgtajiem dokumentiem un

— piespriest Padomei samaksāt viņam summu EUR 8000 apmērā kā ar tiesvedību saistītu kompensāciju, tai pieskaitot procentus atbilstoši Eiropas Centrālās bankas noteiktajai likmei prasības pieteikuma reģistrācijas dienā.

17 Padome lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest *I. Jurašinović* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

18 *I. Jurašinović* savas apelācijas sūdzības pamatojumam izvirza trīs pamatus.

Par pirmo apelācijas sūdzības pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

19 Savā pirmajā pamatā *I. Jurašinović* būtībā norāda, ka Vispārējā tiesa, ciktāl tā esot lēmusi par prasību atcelt tiesību aktu, iepriekš neiepazīstoties un nepārbaudot attiecīgos dokumentus, neesot ievērojusi "procesa taisnīgumu".

20 Padomes ieskatā šis apelācijas sūdzības pamats vispirms ir acīmredzami nepieņemams, jo *I. Jurašinović* neesot identificējis pārkāpto tiesību normu.

21 Turklāt Padome apgalvo, ka katrā ziņā neviena tiesību norma nenosaka pienākumu Vispārējai tiesai, pirms tā lemj par prasību atcelt lēmumu par atteikumu sniegt piekļuvi lūgtajiem dokumentiem, vai nu pieprasīt šo dokumentu iesniegšanu, vai arī tos pārbaudīt. Proti, ne judikatūrā, ne Vispārējās tiesas Reglamenta normās attiecībā uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem un pierādījumu savākšanas pasākumiem neesot paredzēts šāds pienākums, un šajā ziņā Vispārējai tiesai ir iespēja pieprasīt minēto dokumentu iesniegšanu.

Tiesas vērtējums

22 Vispirms ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo Padome, no *I. Jurašinović* izvirzītajiem argumentiem izriet, ka viņš ir skaidri apgalvojis tiesību uz lietas taisnīgu izskatīšanu pārkāpumu, it īpaši tādēļ, ka Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi lūgtos dokumentus. Līdz ar to pirmais apelācijas sūdzības pamats ir pieņemams.

23 Runājot par jautājuma būtību, ir jānoskaidro, vai – kā to apgalvo *I. Jurašinović* – Vispārējai tiesai, lai tā varētu lemt par prasību atcelt tiesību aktu, ir bijis jāuzdod iesniegt lūgtos dokumentus.

24 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka neviena no Vispārējās tiesas darbību reglamentējošajām procesuālajām normām šādu pienākumu nenosaka.

25 Kā pareizi norādījusi Padome, Vispārējās tiesas Reglamenta normās, kas attiecas uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem un pierādījumu savākšanas pasākumiem, tostarp minētā reglamenta 64. panta 3. punkta d) apakšpunktā, 65. panta b) punktā un 67. panta 3. punktā, ir vienīgi paredzēts, ka attiecīgā gadījumā Vispārējai tiesai var nākties iepazīties ar dokumentu, attiecībā uz kuru atteikta sabiedrības piekļuve, pieprasot attiecīgai iestādei iesniegt šo dokumentu.

26 Turklāt šajā ziņā ir jāpiebilst, ka lēmuma, ar kuru atteikta piekļuve dokumentiem, – tāda lēmuma kā šajā lietā aplūkojamais – tiesiskums principā ir jāizvērtē, ņemot vērā drīzāk iemeslus, kuru dēļ tas pieņemts, nevis tikai lūgto dokumentu saturu.

27 Ir taisnība, ka gadījumā, ja prasītājs apstrīd lēmuma, ar kuru tam ir atteikta piekļuve kādam dokumentam atbilstoši vienam no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, tiesiskumu, apgalvojot, ka attiecīgās iestādes norādītais izņēmums nav piemērojams lūgtajam dokumentam, Vispārējai tiesai ir jāuzdod iesniegt šo dokumentu un jāpārbauda šis dokuments, lai nodrošinātu minētā prasītāja tiesību uz aizsardzību tiesā ievērošanu. Proti, ja Vispārējā tiesa pati neiepazīstas ar šo dokumentu, tā nespēs konkrēti izvērtēt, vai minētajai iestādei bija pamats atteikt piekļuvi šim dokumentam saskaņā ar norādīto izņēmumu, un līdz ar to izvērtēt lēmuma, ar kuru atteikta piekļuve minētajam dokumentam, tiesiskumu (šajā ziņā skat. 2012. gada 21. jūnija spriedumu lietā C-135/11 P *IFAW Internationaler Tierschutz-Fond*s/Komisija, 75. punkts).

28 Tomēr, kā tas tostarp izriet no pārsūdzētā sprieduma 18. un 29. punkta, *I. Jurašinović* pirmajā instancē neapgalvoja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmajā un trešajā izvilkumā paredzētie izņēmumi nav piemērojami attiecīgajiem dokumentiem, bet vienīgi apstrīdēja to argumentu pamatotību, kurus Padome bija izklāstījusi apstrīdētajā lēmumā un kuri bija vērsti uz to, lai pierādītu, ka šo dokumentu izpaušana kaitētu ar šiem izņēmumiem aizsargātajām interesēm.

29 Nevar piekrist tam, ka, lai izvērtētu iemeslu, ar kuriem iestāde pamatojusi atteikumu sniegt piekļuvi kādam dokumentam atbilstoši izņēmumam, kura piemērojamība nav apstrīdēta, tiesiskumu, Vispārējai tiesai ir pienākums sistemātiski uzdot iesniegt visu dokumentu, kuram ir lūgta piekļuve.

30 Proti, īstenojot savu rīcības brīvību, kas tai piešķirta pierādījumu izvērtēšanas jomā, Vispārējā tiesa var nolemt, vai konkrētā gadījumā ir nepieciešams, lai tai tiktu iesniegts šis dokuments, lai pārbaudītu iemeslu, ar kuriem iestāde pamatojusi atteikumu sniegt piekļuvi šim dokumentam, pamatotību.

31 Tādēļ pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par otro apelācijas sūdzības pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

32 Savā otrajā apelācijas sūdzības pamatā *I. Jurašinović* vispirms apgalvo, ka Vispārējā tiesa, nospriežot, ka Padomei ir bijis pamats atteikt piekļuvi lūgtajiem dokumentiem tādēļ, ka tajos bija ietverta "jutīgā informācija" [*éléments sensibles*], lai gan tie iepriekš nav tikuši kvalificēti par "slepeniem dokumentiem" [*documents sensibles*] Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 1. punkta izpratnē, neesot ievērojusi šo pēdējo tiesību normu, kā arī šīs regulas 4. panta 1. punktu. Proti, šāda interpretācija, pirmkārt, padarot minētā 9. panta 1. punkta piemērošanas jomu plašāku, nekā tas paredzēts tā tekstā, un, otrkārt, piešķirot iestādēm diskrecionāras pilnvaras atteikt piekļuvi jebkādam dokumentam, to klasificējot par "jutīgu" ["slepenu"] *a posteriori*, nevis tā sagatavošanas laikā.

33 Turklāt šāda plaša Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 1. punkta interpretācija esot vēl jo mazāk attaisnojama gadījumā, kad – kā tas esot aplūkojamajā lietā – attiecīgā iestāde, pamatojoties uz iemesliem saistībā ar starptautisko attiecību aizsardzību, atsaka piekļuvi dokumentiem, kuriem nav

piešķirts kāds grifs minētās tiesību normas izpratnē. Proti, šajā normā esot norāde vienīgi uz "valsts drošību, aizsardzību un militārajiem jautājumiem" un vispār neesot minēta starptautisko attiecību aizsardzība.

34 Visbeidzot, *I. Jurašinović* skatījumā apstāklis, ka aplūkojamajā lietā lūgtie dokumenti ir tikuši sagatavoti pirms Regulas Nr. 1049/2001 stāšanās spēkā, neesot iedarbīgs, jo Padomei esot iespēja – kas šajā lietā neesot tikusi izmantota – dokumentus kvalificēt kā "slepenus" minētā 9. panta 1. punkta izpratnē arī pēc to sagatavošanas.

35 Šajā ziņā Padome iebilst, vispirms norādot, ka premisa, uz kuru balstīti *I. Jurašinović* argumenti, esot acīmredzami kļūdaina, jo apstrīdētais lēmums esot pamatots vienīgi ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu, nevis ar tās 9. pantu. Turklāt attiecīgie dokumenti ir agrāki par Regulu Nr. 1049/2001 un līdz ar to nevarēja tikt kvalificēti par "slepeniem" minētā 9. panta 1. punkta izpratnē.

36 Padome turklāt norāda, ka *I. Jurašinović* argumentācijā ir sajaukti "slepena dokumenta" jēdziens, kas definēts Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 1. punktā, un "jutīgas informācijas" jēdziens, ko izmantojusi Vispārējā tiesa. Proti, ar pirmo jēdzienu tiekot apzīmēti dokumenti, kam piešķirts grifs "SEVIŠĶI SLEPENS", "SLEPENS" vai "KONFIDENCIĀLS" saskaņā ar minēto tiesību normu, savukārt otrais jēdziens attiecoties uz informāciju, kuras izpaušana kaitētu sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar starptautiskajām attiecībām.

37 Visbeidzot Padome norāda, ka *I. Jurašinović* piedāvātā attiecīgo tiesību normu interpretācija atņemot iedarbību Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajam izņēmumam saistībā ar starptautisko attiecību aizsardzību, jo tā nozīmējot, ka uz minēto izņēmumu var atsaukties tikai tad, kad ir piemērojams minētās regulas 9. pants, bet minētajā pantā nav norādes uz Savienības starptautisko attiecību aizsardzību.

Tiesas vērtējums

38 Vispirms ir jākonstatē, ka no pārsūdzētā sprieduma 7. un 43. punkta izriet, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts, pamatojoties vienīgi uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunkta pirmo un trešo ievilkumu, tostarp ņemot vērā ziņojumos ietvertās informācijas jutīgu raksturu, kas varēja kaitēt sabiedrības interešu aizsardzībai saistībā ar valsts drošību un starptautiskajām attiecībām. Padome tātad uz šiem ziņojumiem nav attiecinājusi Regulas Nr. 1049/2001 9. pantā paredzēto īpašo režīmu slepeniem dokumentiem.

39 Tomēr *I. Jurašinović* ieskatā Padome nevarēja atsaukties uz minētajā 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, lai atteiktu piekļuvi ziņojumiem, iepriekš tiem nepiešķirot grifu "SEVIŠĶI SLEPENS", "SLEPENS" vai "KONFIDENCIĀLS" saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 9. panta 1. punktu.

40 Šai Regulas Nr. 1049/2001 4. un 9. panta interpretācijai nevar piekrist.

41 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda – kā Vispārējā tiesa pareizi nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 51. punktā –, ka ne no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta, ne no tās 9. panta neizriet, ka apstāklis, ka dokuments nav iepriekš klasificēts saskaņā ar minētā 9. panta 1. punktu, liedz iestādei atteikt piekļuvi, pamatojoties uz minēto 4. pantu.

42 Turklāt šīm divām normām ir atšķirīgi mērķi.

43 Proti, pirmkārt, kā tas izriet arī no Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 5. punkta, šīs regulas 9. panta vienīgais mērķis ir paredzēt īpašu režīmu – it īpaši saistībā ar personām, kam uzdots apstrādāt pieteikumus par piekļuvi iestāžu dokumentiem – attiecībā uz dokumentiem, kas kvalificēti par

slepeniem un kam piešķirts grifs "SEVIŠĶI SLEPENS", "SLEPENS" vai "KONFIDENCIĀLS" saskaņā ar attiecīgajā iestādē spēkā esošiem noteikumiem, kuru mērķis ir aizsargāt Savienības vai vienas vai vairāku dalībvalstu būtiskas intereses jomās, kuras norādītas Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

44 Otrkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. pants, ieviešot izņēmumu sistēmu no šīs regulas 1. pantā sabiedrībai paredzētajām tiesībām piekļūt iestāžu dokumentiem, iestādēm dod tiesības atteikt piekļuvi dokumentam, lai nepieļautu, ka tā izpaušana kaitētu kādām interesēm, kas ir aizsargātas ar šo 4. pantu (šajā ziņā skat. 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā C-266/05 P *Sison*/Padome, Krājums, I-1233. lpp., 62. punkts, kā arī 2013. gada 17. oktobra spriedumu lietā C-280/11 P Padome/*Access Info Europe*, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Visbeidzot, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja attiecīgā iestāde nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru to lūdz paziņot, tai principā ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam varētu konkrēti un faktiski kaitēt interesēm, ko aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētais izņēmums, uz kuru šī iestāde atsaucas. Turklāt šāda kaitējuma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (2011. gada 21. jūlija spriedums lietā C-506/08 P Zviedrija/*MyTravel* un Komisija, Krājums, I-6237. lpp., 76. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Šajā kontekstā ar apstākli, ka iestāde uzskata, ka dokuments ir slepens Regulas Nr. 1049/2001 9. panta izpratnē, kas tādējādi nozīmē, ka uz pieteikumiem par piekļuvi šim dokumentam ir attiecināms minētajā tiesību normā paredzētais īpašais režīms, vien nevar pamatot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto izņēmumu piemērošanu šim dokumentam.

47 Tāpat un otrādi apstāklis, ka dokuments nav kvalificēts par "slepenu" minētā 9. panta izpratnē, vien nevar izslēgt Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā paredzēto izņēmumu piemērošanu, neatņemot šai pēdējai tiesību normai lietderīgo iedarbību.

48 Tādējādi otrais pamats nav pamatots.

Par trešo apelācijas sūdzības pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

49 Savā trešajā apelācijas sūdzības pamatā *I. Jurašinović* būtībā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, noraidot argumentu, saskaņā ar kuru Padome ir kļūdaini atteikusi *I. Jurašinović* piekļuvi ziņojumiem, lai gan tie atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001 jau esot tikuši paziņoti trešajām personām, konkrēti – SDKNT prokuroram un *A. Gotovina* aizstāvībai.

50 Pirmkārt, *I. Jurašinović* apgalvo, ka ziņojumi esot tikuši paziņoti SDKNT, nevis pamatojoties uz apgalvoto starptautiskās sadarbības ar starptautisko tribunālu principu, kas nepastāvot, bet gan saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001. Šajos apstākļos Padome nevarot atteikt trešajām personām – tādām kā pats *I. Jurašinović* – piekļuvi dokumentiem, kas jau tikuši paziņoti *A. Gotovina*. Proti, šāds atteikums radot diskrimināciju starp *I. Jurašinović* un *A. Gotovina*, kas abi esot Savienības pilsoņi.

51 Atbildot uz šiem argumentiem, Padome apgalvo, ka *I. Jurašinović* sajauc publisku piekļuvi iestāžu dokumentiem ar privileģētu piekļuvi šiem dokumentiem. Regula Nr. 1049/2001 reglamentējot tikai pirmo piekļuves veidu, un tam esot *erga omnes* tvērums. Savukārt gadījumā, ja piekļuve dokumentam ir piešķirta, izmantojot kādu citu juridisku pamatu, nevis Regulu Nr. 1049/2001, šī piekļuve esot privileģēta un attiecoties tikai uz piekļuves saņēmēju. Padome precizē, ka attiecīgo dokumentu nosūtīšana SDKNT prokuroram un *A. Gotovina* aizstāvībai esot uzskatāma par otro piekļuves veidu un atbilstot Savienības kopējās ārpolitikas un drošības politikas mērķiem, kuru starpā esot arī starptautiskās sadarbības veicināšana.

52 Otrkārt, *I. Jurašinović* pirmām kārtām apstrīd Vispārējās tiesas konstatējumu, saskaņā ar kuru attiecīgo dokumentu paziņošana SDKNT prokuroram un *A. Gotovina* aizstāvībai ir tikusi veikta, pamatojoties uz SDKNT Procesuālā un pierādījumu reglamenta 70.B pantu, jo šis konstatējums esot pamatots vienīgi ar paskaidrojumiem, ko Padome sniegusi savā iebildumu rakstā un tiesas sēdes laikā, nesniedzot nevienu pierādījumu. Otrām kārtām viņš pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot konstatējusi, ka visi EKNM arhīvi 90. gados tika nodoti SDKNT, lai ļautu SDKNT prokuroram veikt vajāšanu pret personām, kas uzskatāmas par atbildīgām par smagiem starptautisko humāno tiesību pārkāpumiem, kuri tikuši izdarīti bijušās Dienvidslāvijas teritorijā kopš 1991. gada, lai gan tiesas sēdes laikā Padomes pārstāvis neesot varējis precīzi norādīt datumu, kad dokumenti tika nosūtīti SDKNT.

53 Padome norāda, ka jautājums par to, vai SDKNT Procesuālā un pierādījumu reglamenta 70.B pants ir bijis juridisks pamats attiecīgo dokumentu paziņošanai, neesot izšķirošs no Savienības tiesību viedokļa. Proti, aplūkojamajā lietā esot svarīgi noteikt, vai attiecīgie dokumenti ir tikuši nodoti SDKNT prokuroram un *A. Gotovina* aizstāvībai, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001 vai agrāk piemērojamu Savienības tiesību normu, proti, Padomes 1993. gada 20. decembra Lēmumu 93/731/EK par publisku piekļuvi Padomes dokumentiem (OV L 340, 43. lpp.). Padomes ieskatā tas tā nav, jo attiecīgie dokumenti esot tikuši nosūtīti Savienības kopējās ārpolitikas un drošības politikas ietvaros.

54 Treškārt, *I. Jurašinović* apgalvo, ka Vispārējā tiesa, neatceļot – vismaz daļēji – apstrīdēto lēmumu tādēļ, ka 48 ziņojumi ir tikuši faktiski nosūtīti *A. Gotovina* aizstāvībai, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

55 Padome šajā ziņā norāda, ka šie 48 ziņojumi nebija pieejami plašai sabiedrībai.

56 Ceturtkārt, *I. Jurašinović* visbeidzot norāda, ka Vispārējā tiesa, neņemot vērā 2007. gada 30. maija vēstuli, ar kuru *A. Gotovina* bija lūdzis Padomi sniegt piekļuvi ziņojumiem, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, tādēļ, ka šī vēstule nebija iesniegta lietā T-465/09, kurā taisīts pārsūdzētais spriedums, esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Šajā ziņā *I. Jurašinović* apgalvo, ka viņš bija uzzinājis par šo vēstuli tikai pēc pierādījumu savākšanas pasākumu pabeigšanas minētajā lietā un tas viņam esot liedzis iesniegt šo dokumentu; turklāt Vispārējā tiesa esot noraidījusi viņa replikas rakstu novēlotas iesniegšanas dēļ. Tomēr šī pati vēstule esot tikusi iesniegta lietā T-63/10 *Jurašinović*/Padome, kurā Vispārējā tiesa spriedumu pasludināja 2012. gada 3. oktobrī un kurā strīdu starp tiem pašiem lietas dalībniekiem izskatīja tas pats iztiesāšanas sastāvs. Līdz ar to Vispārējai tiesai nevarēja būt pamatotas šaubas par šīs vēstules pastāvēšanu.

57 Šajā ziņā Padome iebilst, norādot, ka lūgums, uz kuru atsaucas *I. Jurašinović*, nebija iesniegts saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001, jo tas esot bijis lūgums par privileģētu piekļuvi. Katrā ziņā Padome apgalvo, ka, pirmkārt, tā neapstrādāja minēto lūgumu tā, it kā uz to attiektos Regula Nr. 1049/2001, un, otrkārt, dokumenti neesot tikuši nosūtīti tieši *A. Gotovina* aizstāvībai.

Tiesas vērtējums

58 Lai atbildētu uz šiem argumentiem, pietiek norādīt, ka, pat ja pieņemtu, ka fakts, ka kādam pieteikuma iesniedzējam ir tikusi sniegta piekļuve dokumentam atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001, ļauj – kā to apgalvo *I. Jurašinović* – ikvienam citam piekļuves pieteikuma iesniedzējam tiesības uz šī paša dokumenta paziņošanu, ir jākonstatē, ka no pārsūdzētā sprieduma izriet, ka *I. Jurašinović* nav izdevies pierādīt, ka *A. Gotovina* aizstāvība un SDKNT prokurors piekļuvi ziņojumiem ir ieguvuši, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.

59 Proti, kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 63. punkta, vienīgais elements, uz kuru tiesas sēdes laikā šajā ziņā atsaucies *I. Jurašinović*, ir 2007. gada 30. maija vēstule, ar kuru *A. Gotovina* vai viņa padomdevēji esot lūguši Padomi sniegt piekļuvi ziņojumiem. Tomēr šajā lietā šī vēstule nav tikusi iesniegta.

60 Tātad Vispārējā tiesa, neņemot vērā minēto vēstuli, nav pieļāvusi nekādu kļūdu tiesību piemērošanā.

61 Proti, pirmkārt, *I. Jurašinović* atzīst, ka viņš nebija iesniedzis 2007. gada 30. maija vēstuli lietā, kurā pasludināts pārsūdzētais spriedums. Šajā ziņā viņš vienīgi paskaidro iemeslus, kuru dēļ viņš nebija iesniedzis šo pierādījumu, t.i., norāda uz apstākli, ka Vispārējā tiesa nav pieņēmusi viņa replikas rakstu, kas tika iesniegts novēloti, un pierādījumu savākšana tikusi pabeigta.

62 Otrkārt, ciktāl *I. Jurašinović* apgalvo, ka Vispārējā tiesa nevarēja nezināt par šīs vēstules esamību, jo tā katrā ziņā esot tikusi pievienota lietas materiāliem lietā T-63/10, pietiek norādīt, ka Vispārējā tiesa nevarēja izvērtēt prasības pamata pamatotību, balstoties uz pierādījumiem, kas nav tikuši iesniegti attiecīgās lietas ietvaros atbilstoši piemērojamajām procesuālajām normām.

63 Runājot par citiem argumentiem, kas izvirzīti šī apelācijas sūdzības pamata atbalstam, pietiek konstatēt, ka tie ir balstīti uz premisu, ka ziņojumi, kuriem *A. Gotovina* aizstāvība un SDKNT prokurors guvuši piekļuvi, tiem esot tikuši paziņoti, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001.

64 Taču šā sprieduma 58.–62. punktā izklāstīto iemeslu dēļ uzskatāms, ka *I. Jurašinović* nav izdevies pierādīt šīs premisas pamatotību. Līdz ar to šie argumenti ir jānoraida.

65 Turklāt ir jānorāda – kā to pareizi uzsvērusi Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 57. punktā –, ka juridiskais pamats, ar kādu ziņojumi tikuši nodoti *A. Gotovina* pret viņu vērstā procesa SDKNT ietvaros, nevar likt apšaubīt apstrīdētā lēmuma tiesiskumu, jo nav pierādīts, ka šī paziņošana būtu veikta atbilstoši Regulai Nr. 1049/2001.

66 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, arī trešais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatots, līdz ar to apelācijas sūdzība ir pilnībā noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

67 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā paša reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

68 Tā kā *I. Jurašinović* spriedums ir nelabvēlīgs, viņam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Padomes prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Ivan Jurašinović* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]